

Bracke, Dirk
Back

© 2008 Infodok / Standaard Uitgeverij nv, Franklin
Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Dirk Bracke
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Nieuwe editie, 2021
Omslagontwerp: Xpair
Vormgeving binnenwerk: Peer De Maeyer

D/2021/0034/256
ISBN 978 90 02 27424 4
NUR 285

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd –
op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

BACK

Dirk Bracke

1.

Slechts drie theelichtjes flakkerden nog. Hun licht scheen flauw over de onderkant van de verweerde muren en de kapotgetrapte blikken houdertjes die over de houten vloer verspreid lagen. In de kamer hing een lucht van zweet en adrenaline.

Met dichtgeknepen ogen lag Mavela op het luchtbed. Ze had zich op haar zij gedraaid, haar knieën tegen haar buik opgetrokken, haar handen roerloos tussen haar benen geklemd. Uit alle poriën kwam zweet en toch klapperden haar tanden alsof ze koorts had. Ze luisterde angstig naar het geluid van de sportschoenen en de boots die beneden over de rommel liepen. Er werd gelachen en geroepen.

Heb je haar gezicht gezien! De stem van CMM werd gevolgd door het geluid van twee handen die op elkaar kletsten.

Mavela kromp ineen. In de onrustige stilte van de Brusselse nacht hoorde ze hen door het open raam klauteren. Pas toen alle geluid uit het huis verdwenen was, durfde ze haar ogen te openen. Een halve meter voor haar neus brandde een kaarsje in een gedeukt houdertje. Nog steeds durfde ze zich niet te verroeren, alsof de minste beweging de jongens weer naar de zolderkamer zou lokken.

Dit is mijn straf, dacht Mavela. Omdat ik verliefd ben op Marwan en Don niet meer aan mijn lijf mocht komen.

De afdrukken van de vingernagels gloeiden na op haar borsten en haar onderlichaam schrijnde. De jongens hadden elkaar opgejut om bruut te zijn.

In een poging de pijn wat draaglijker te maken, kneep ze haar dijën tegen elkaar.

Ik kreeg dezelfde straf als Angela, dacht ze opeens. Omdat ik haar naar het appartement van X lokte zodat de jongens van The Black Bronx haar konden verkrachten. Nu boet ik voor mijn schuld.

Pas nadat het een oneindig kwartier stil bleef, strekte ze voorzichtig haar benen en draaide ze zich op haar rug. De doodsangst werd minder en ze voelde zich rustiger. Met een gewoontegebaar wilde ze aan de ring draaien die ze van Marwan had gekregen. Haar hand viel slap op het luchtbed toen ze zich herinnerde dat X die van haar vinger had getrokken en hem aan Justelle had gegeven.

Marwan! Waar was Marwan? Mavela legde haar handen op haar gezicht en probeerde met gesloten ogen alles op een rijtje te zetten. Malika was jaloers omdat Marwan voor Mavela koos. Zij had X verteld dat hij Mavela in het kraakpand in de Gosselesstraat kon vinden. Dus wisten de 1080ers dat Marwan en zij elkaar daar ontmoetten. Ook de 1080ers tolereerden niet dat je verliefd werd op iemand van een andere gang, in Marwans bende golden dezelfde ongeschreven regels.

Mijn mobieltje, dacht ze. Ze moest weten waar Marwan was.

Ze ging overeind zitten. Het luchtbed kraakte weer toen ze naar het theelichtje reikte. Op haar knieën kroop ze naar de plek waar haar mobieltje moest liggen.

De schoften hebben mijn telefoon meegenomen, besefte ze toen ze met het theelichtje over de vloer scheen. Mavela liet zich met haar achterste op haar hielen zakken en staarde nadenkend naar de plankenvloer. Hoe kon ze Marwan terugvinden? Ze had geen idee waar ze hem moest zoeken. Misschien kwam hij naar de Gosselesstraat? Nee, dan had hij er al moeten zijn. Er moest ook iets met hem gebeurd zijn! En ze wilde weg uit dit huis. Wie weet kwamen X en zijn vrienden terug om haar een tweede beurt te geven.

Tegen de muur lagen de spullen die uit haar schoudertas gekieperd waren. Ze stak haar hand in de tas en voelde in het zijvakje. De dertig euro was weg.

Met een korte beweging van haar hoofd sloeg ze het haar voor haar gezicht weg en ze keek naar haar dijen, die nat en smerig waren. Ze zette het theelichtje op de vloer en bewoog zich op han-

den en voeten naar het pakje Kleenex dat uit haar schoudertas was gevallen. Bijna walgend trok ze een paar papieren zakdoekjes uit de verpakking en veegde met felle halen het sperma weg. Met het laatste zakdoekje maakte ze haar vingers schoon en ze keilde de prop tegen een muur.

Weg, ze moest weg! Gehaast zocht ze haar kleren, die verspreid over de vloer lagen, kleepte zich aan en stopte haar spullen terug in haar schoudertas. Met het theelichtje in haar hand keek ze nog eens rond in de kamer. Even zag ze hoe ze met Marwan in lepeljtjeshouding op het luchtbed lag, maar de zalige herinnering werd meteen weggespoeld door X, die haar brutaal op haar rug dwong. Ze huiverde en met het theelichtje nog in haar hand liep ze voorzichtig de trap af. Onder aan de trap bleef ze staan en ze luisterde. Misschien wilde een van de jongens haar nog eens voor zichzelf. Haar zintuigen waren tot het uiterste gespannen en ze vergat te ademen toen ze achter haar rug iets meende te horen. Meteen draaide ze zich om. Halverwege de trap keek de poes haar aan. Het vlammetje van het theelichtje flikkerde in haar ogen.

Jesus, dacht Mavela opgelucht. Het theelichtje beefde in haar hand. Langzaam nam Mavela de laatste trede en ze zette haar voeten geruisloos op het steenafval en de stukken pleisterkalk die op de vloer lagen. Tussen de rommel glinsterde een glasscherf. Zonder nadenken raapte Mavela de scherf op. Het gebroken vensterglas eindigde op een punt. Ze zette het theelichtje op de grond en hield de glaspunt als een dolk voor zich uit.

De straatverlichting die door het open raam naar binnen viel, gaf een flauw schijnsel in de kamer. Argwanend loerde Mavela links en rechts om de deuropening en drukte opgelucht haar voorhoofd tegen de deurpost toen er niemand was. Pas nu voelde ze hoe uitgeteld ze was. De groepsverkrachting, de angst, de spanning, het verdriet hadden haar leeggevreten. De adrenaline hield haar overeind. Haar ogen vulden zich met tranen en ze huilde tegen het hout. Ze voelde de poes tegen haar been. Alsof ze zich voor de poes schaamde, droogde ze met de korte mouw van haar

truitje haar wangen en haar ogen. Mavela zakte door haar knieën en streelde het dier.

‘Waarom kwam je me niet helpen? Was je bang?’

Ze glimlachte even om haar idiote verwijt. De poes schurkte haar kop tegen haar knie en het aaien van de glanzende kattenhuid deed Mavela onnoemelijk deugd. Alsof er toch iemand was die met haar meevoelde. Gewilliger dan ze verwachtte, liet de poes zich oppakken en Mavela legde haar hoofd tegen de zachte kattenrug.

‘Ik zal je nog missen, poes.’

Ze zette de kat weer op de grond en liep over de rommel naar het raam. De straat was leeg. Ze hield zich aan het raamkozijn vast en toen ze zich optrok werd de zeurende pijn tussen haar benen scherper.

‘Voor pijn huil ik niet’, mompelde ze nijdig. Ze klemde haar tanden op elkaar, plaatste haar voet op de rand van het venster en trok zich omhoog. Nog één keer draaide ze haar hoofd om de poes te zien, die haar verwijtend aankeek.

Er ging een akelige dreiging uit van de verpauperde straten, de losse stenen en het zwerfvuil op de stoep, de vuilniszakken tegen de gevels met graffiti en schreeuwerige tekstjes... Een bui had de zwoele warmte uit de straten gespoeld en een licht briesje deed Mavela in haar zomerse kleren huiveren.

Misschien heeft de regen iedereen naar binnen gejaagd, hoopte ze. Telkens als ze een auto hoorde naderen maakte ze zich onzichtbaar in een portiek of kroop ze achter een geparkeerde auto. Zonder erover na te denken was ze in de richting van de Matongewijk, een stukje Kinshasa in Brussel, gelopen. Het was een heel eind. De metro reed niet op dit uur, maar Mavela zou voor geen goud de ondergrondse nemen. Te gevaarlijk. Zelfs de metrostations zou ze met een grote boog voorbijlopen.

Mavela kleefde aan de huisgevels terwijl ze als een geest door de straten liep. Haar gedachten buitelden over elkaar. Het was moei-

lijk om zich te concentreren op wat ze nu moest doen. Eigenlijk zou ze het liefst nergens heen gaan, niemand zien, de hele nacht door Brussel zwerven, maar ze voelde zich niet veilig in de straten.

‘Misschien kan ik naar SOS Jeunes gaan’, dacht ze hardop. Een bed voor een nacht. Justelle had de organisatie ooit genoemd toen ze na een ruzie met X een paar nachten was weggebleven. Op het moment dat de administratie allerlei dingen over haar wilde weten, was Justelle echter weggelopen. ‘Ik weet niet eens waar ik SOS Jeunes kan vinden.’

Zonder dat ze het beseftte slorpten de problemen haar op en ze bevroor toen ze zo’n tweehonderd meter verderop in de straat vijf, zes jongens hardop pratend zag naderen. Een rood lichtje gloeide op toen een van hen aan zijn sigaret zoog. Meteen stak Mavela de straat over. Langzaam liep ze verder en ze hoopte dat de jongens haar met rust zouden laten. Omdat ze op de jongens gefocust was, lette ze niet op de auto die door de straat reed en ze beseftte pas haar fout toen de lichtkegels over haar heen gleden.

‘*Une négresse!*’ riep een uitbundige stem.

De jongens zwegen direct. De sigaret werd weggeknipt en sproeide rode vonken toen ze de straat raakte. Het groepje stak de straat over. Mavela bleef staan. Een paar jongens begonnen te rennen. Onmiddellijk draaide Mavela zich om en met één hand aan de riem van haar schoudertas sprintte ze weg. Ze had geen idee waar ze heen moest, ze wilde alleen zo ver mogelijk uit de buurt van het groepje blijven. Het geluid van sneakers op de stenen joeg haar vooruit.

Honderdvijftig meter eerder was ze voorbij een zijstraat gekomen. Ze was toen even blijven staan omdat ze niet wist welke richting ze uit moest, maar omdat nogal wat lampen van de straatverlichting kapot waren vond ze het veiliger om verder te lopen. In de straat stonden langs beide zijden auto’s geparkeerd, herinnerde ze zich.

De adem joeg snel door haar keel en ze pompte met opengesperde mond lucht in haar longen. Ze probeerde grotere passen

te nemen, maar dat vrat aan haar krachten. Haar puntschoenen waren niet gemaakt om te rennen, maar de angst deed wonderen. Al lopend keek ze over haar schouder. Honderd meter voorsprong, schatte ze. Mavela voelde haar krachten wegsijpelen.

Nog even volhouden, sprak ze zichzelf moed in. Met een ruime bocht draaide ze de straat in.

Ik moet uit de buurt van de straatlampen blijven, besefte ze in een flits en ze dwong zichzelf om verder te lopen. Snel keek ze nog eens om. Ze waren de straathoek nog niet voorbij.

Nu! Ze nam haar schoudertas in haar hand, liet zich op de stenen vallen en rolde onder een Mercedes bestelwagen die tussen andere auto's geparkeerd stond. De val schaafde haar handen en haar knieën, maar ze wilde het niet voelen. Over het asfalt schoof ze zo ver mogelijk van de stoep weg.

Tussen de wielen van de auto's zag ze de sportschoenen dichterbij komen en ze probeerde te ontdekken wat de jongens van plan waren. De voeten bewogen opeens langzamer en bleven staan tussen de wielen van de auto die voor de Mercedes geparkeerd stond.

'Waar is ze?' riep iemand verbaasd.

Mavela kneep haar lippen op elkaar om haar ademhaling onder controle te krijgen en probeerde langzaam door haar neus te ademen. Het zweet liep in straaltjes over haar slapen en haar wangen.

'Merde!'

Centimeter voor centimeter schoof Mavela van de stoep weg. Ze had geen idee hoe ze kon ontsnappen als ze haar onder de auto zouden ontdekken.

Als ik eerst nog overeind moet komen, hebben ze me zo te pakken, besefte ze. Hard gillen, ging het door haar hoofd, al had haar ervaring in The Black Bronx haar geleerd dat er weinig deuren opengingen als er 's nachts op straat werd geschreeuwd.

Haar hart bonkte in haar keel toen ze iemand op zijn knieën zag zakken. Alsof zelfs het wit van haar ogen haar kon verraden, kneep ze haar ogen tot spleetjes en ze probeerde één te worden

met het asfalt. Ze bad dat ze onzichtbaar was in de schaduw van de auto.

‘Niets’, zei de jongen en hij kwam overeind.

‘Zou ze dan toch de hoek van de straat gehaald hebben?’

De stemmen krioelden door elkaar en de schoenen keerden zich in alle richtingen.

‘Misschien heeft ze zich verderop tussen een paar auto’s verstoppt?’

De voeten kwamen in beweging.

Toen ze niets meer hoorde, schoof ze terug naar de stoeprand. Ze stak haar hoofd om het achterwiel en liet haar ogen over de stoep gaan. De jongens waren bijna aan het einde van de straat. Sommigen liepen tussen de geparkeerde auto’s en hun hoofden keken alle kanten uit. Mavela ontplofte bijna van opluchting.

Voorzichtig blijven, spoorde ze zichzelf aan. Ze opende haar mond om een hoest tot een kuchje te verbijten, kroop terug naar het midden van de straat en kwam onder de Mercedes vandaan. Ze richtte zich op en haar ogen gluurden over het dak van de auto. Een heel eind verderop keek een jongen in haar richting en meteen trok Mavela haar hoofd weg.

‘Shit!’ mompelde ze toen ze hoorde roepen. Ze vluchtte naar de straathoek. Een seconde bleef ze staan. Ze had een behoorlijke voorsprong. Haar schoenen vlogen over de stoep en toen ze een zijstraat insloeg, zag ze haar achtervolgers niet meer. Ze merkte dat de buurt uit een wirwar van kleine straatjes bestond.

‘Nu opletten dat ik niet in een rondje om het blok heen loop’, mompelde ze. De paniek joeg haar vooruit.

Als in een kruiswoordraadsel waren sommige blokjes nog verlicht in de immense gevel van het appartementsgebouw. Ook in de flat van Mavela’s ouders brandde nog licht.

Ma kijkt wellicht tv. Een film of naar Antenne A, dacht Mavela. Ze vroeg zich af hoe laat het was. Drie uur? Vier uur? De nacht duurde eindeloos.

Misschien was ze automatisch naar huis gelopen omdat ze niet wist waar ze heen kon. Nadat ze aan de jongens was ontsnapt, was ze veel oplettender geworden. Telkens als ze ook maar iemand zag, was ze teruggelopen of had ze een zijstraat genomen.

Pa rijdt vast met zijn taxi rond en droomt over Congo, dacht ze opeens. Hoewel ze met ruzie uit elkaar waren gegaan, voelde ze medelijden. Hij wilde zo graag terug naar Kinshasa, maar hij durfde het niet omdat hij in België niet rijk was geworden, omdat hij zich mislukt voelde. Pa had de moed verloren om ooit meer te worden dan een taxichauffeur. Toch mochten zijn telefoontjes naar zijn familie in Kinshasa lang duren, zodat het leek alsof geld geen rol speelde. In Congo konden ze zijn diploma niet betalen, pochte hij telkens. Zijn eergevoel was meer waard dan zijn universiteitsdiploma.

Mavela wilde doorlopen, maar toch bleef ze als gehypnotiseerd naar het raam kijken. Haar voeten waren gezwollen door de lange voettocht en knelden pijnlijk in haar schoenen. Zonder haar ogen van het raam te halen duwde ze met haar tenen haar schoenen uit. De koele stoeptegels deden deugd aan haar vermoeide voeten.

Een schaduw bewoog achter het gordijn en Mavela liep naar een auto die wat verderop geparkeerd stond. Het gordijn werd een eindje weggetrokken. Mavela bukte zich achter de auto en door de autoramen keek ze naar boven. Ma keek in haar nachtpon een tijdlang naar de straat.

Mavela wist bijna zeker dat ma hoopte dat ze er haar dochter zou ontdekken. Ze schudde haar hoofd. De draad die haar vijftien jaar met pa en ma had verbonden was doorgeknipt. Ze zouden haar niet begrijpen. Alleen een meisje dat ook door een bende was verkracht kon haar begrijpen. Of Doris, dacht ze. Doris, die door Alonzo werd gedumpte toen ze een kind van hem verwachtte.

Opeens besepte ze waar ze heen kon. Voor het eerst in deze nacht voelde ze een sprankeltje moed.

Ma liet het gordijn los en liep weer de kamer in. Mavela's voeten protesteerden toen ze ze opnieuw in de schoenen wurmde.

Geen geld voor een taxi, dacht ze. Zelfs met geld zou ze zich niet laten vervoeren. Wie weet trof ze een collega van pa die haar kende.

Mavela keek nog eens naar het raam en haalde haar schouders op. Boven zou ze toch maar te slikken krijgen dat ze zelf om de groepsverkrachting had gevraagd door zich bij The Black Bronx aan te sluiten. Misschien zou ma of pa zelfs naar de politie gaan. Dan zouden de jongens elke steen in Brussel omkeren om haar te vinden.

‘Het is niet meer zo ver’, sprak ze zichzelf moed in toen haar voetzolen bij elke stap meer leken te gloeien.

Zelfs in het portiek hoorde Mavela het belgerinkel scherp door het gebouw galmen. Ongeduldig bleef ze voor de deur staan.

Zou ze niet thuis zijn? vroeg ze zich af. De gedachte viel als een blok op haar schouders. Waar moest ze dan heen? Mavela wreef vermoeid met haar handen enkele keren over haar gezicht. Desnoods zou ze bij de voordeur wachten tot Doris er was.

Misschien heeft Doris me niet gehoord, dacht ze. Ze drukte wat langer op de bel naast het naamplaatje van Doris.

Ergens op de tweede verdieping werd een raam opengetrokken en een slaperig vrouwengezicht met piekhaar keek woedend naar beneden.

‘Ben je gek? De mensen willen slapen!’ schreeuwde ze met een rauwe stem waarin de slaap nog te horen was.

Een blanke, dacht Mavela verbaasd. In haar beeld paste het niet dat ook blanken in zo’n groezelige woonkazerne woonden.

‘Het is altijd wat met zwarten! Rot op!’

Mavela voelde haar bloed kolken. Houd je kop en doe die deur open, klerewijf, zou ze geroepen hebben toen ze de steun van The Black Bronx nog in haar rug voelde. Nu leek haar zelfvertrouwen een stuk minder.

‘Sorry, maar ik moet op de vierde verdieping zijn!’

‘Gebruik je sleutel. Of heeft jouw lawaaijerige vriendje die?’

Ze verwacht me met Doris, begreep Mavela.

‘Ik heb geen sleutel!’ Jammer dat ik de jongens niet op haar kan loslaten, dacht ze.

‘Dan ga je maar ergens anders kabaal maken!’ Haar stem was nu echt vijandig en haar hoofd verdween.

‘Ik druk op de bel tot ik binnen ben!’ schreeuwde Mavela vlug voor ze het raam kon sluiten.

De vrouw vloekte. Het raam ging dicht, maar even later sprong de deur met een klik los.

Omdat de deurbel het niet deed, klopte Mavela nog eens met haar knokkel op het hout. ‘Doris!’ riep ze gedempt tegen het hout. ‘Toe nou’, mompelde ze en ze haalde opgelucht adem toen ze het pletsen van blote voeten op het laminaat hoorde. Een sleutel werd omgedraaid. Een kettinkje liet maar een kiertje toe. Daarachter verscheen een oog.

‘Mavela?’ klonk het verbaasd. Doris haakte het kettinkje los en trok de deur open.

Vlug schoof Mavela naar binnen. Op een paars broekje na was Doris naakt. De lange, dunne vlechtjes op haar hoofd lagen door elkaar. Ze verborg een geeuw en liep naar het opklapbed dat bij het raam stond. Doris bukte zich, raapte een topje op dat op de vloer lag en trok het over haar hoofd.

Intussen had Mavela zich op de bank laten zakken en ze liet haar schoudertas op de grond vallen. Ze kreunde van opluchting toen ze haar schoenen kon uittrappen. Terwijl Doris naar de bank liep, pakte ze even haar mobieltje op dat op de tafel lag.

‘Bijna vijf uur?’ Ze keek Mavela vragend aan. ‘God, wat is er? Je ziet er ellendig uit.’ Meteen schoof ze naast Mavela op de bank.

‘Ik ben doodop’, zuchtte Mavela en ze liet haar hoofd op de bovenrand van het kussen rusten terwijl ze met open ogen naar het plafond staarde.

Marwan! dacht ze. Waar zou Marwan zijn?

‘Hé!’ riep Doris verrast toen Mavela opstond en naar de tafel

liep. Ze griste het mobieltje weg en toetste Marwans nummer in.

‘Hij neemt niet op’, mompelde ze verslagen toen ze uiteindelijk zijn voicemail hoorde. ‘Mavela. Kun je me zo vlug mogelijk op dit nummer bellen?’ Ze nam het mobieltje mee en legde het op de rand van de bank. Haar lijf, haar kleren, alles voelde smerig en zweterig aan. De opgedroogde vlekken op haar dijen brandden als gloeiende olie.

‘Ik moet douchen. Nu.’

‘Er is geen douche, maar in het toilet is een wastafel.’ Doris’ hoofd wees naar de deur, naast de open kitchenette.

Het toilet was piepklein. Onder een spiegel was een wastafel aan de muur bevestigd. Mavela liet haar kleren op de vloer vallen en dwong zichzelf om niet in de spiegel te kijken. Ze spoot haar hand vol vloeibare zeep en boende als een bezetene haar dijen, haar buik, haar borsten. Overal waar de jongens haar hadden aangeraakt.

Ik zou een slang willen zijn, dacht Mavela, en een andere huid aantrekken.

Ze spoelde de zeep met koud water weg. Dan liet ze water in de wastafel lopen, boog zich voorover en wreef shampoo in haar haar tot het schuim tegen de spiegel spatte. Pas toen ze zich met de handdoek afdroogde, durfde ze in de spiegel te kijken.

‘Zou Marwan dit besmeurde lichaam nog willen aanraken?’ vroeg ze zich hardop af. Ze glimlachte meewarig.

‘Ik heb ondergoed, een broek en een topje klaargelegd!’ riep Doris vanuit de kamer.

‘Prima!’ riep Mavela terug. Ze vond het fantastisch dat ze haar vieze kleren nu niet hoefde aan te trekken. Het liefst zou ze in een vuilniszak stoppen, maar ze had niets anders. Doris wist vast een wasserette in de buurt.

Met de handdoek depte ze haar haarpunten droog terwijl ze de deur achter zich sloot. Doris had het stapeltje kleren op tafel gelegd.

‘We hebben zowat hetzelfde figuur’, zei Doris toen Mavela de

beha keurend voor zich hield. 'Voorlopig nog wel. Het zal je wel passen, denk ik.'

Mavela drukte een kus op Doris' wang. Na de afgelopen nacht was haar bezorgdheid als een malse regenbui na een bloedhete dag. Ze trok de kleren aan en ging naast Doris op de bank zitten.

'Het is beter dat je voorlopig bij mij blijft', stelde Doris voor.

'En The Black Bronx? Zul je geen problemen krijgen met hen?'

'Ik hoor hen niet meer of zie hen niet meer. Een enkele keer komt Justelle nog langs, dat is alles.'

'Ik dacht dat je nooit bij The Black Bronx weg kon?'

'Blijkbaar wel als je een kind verwacht', zei Doris bitter. 'En als je vriendje een ander meisje neemt.' Ze zuchtte gelaten. 'Ik kom trouwens zelden buiten. Voor de andere bendes ben ik nog altijd een lid van The Black Bronx.'

Mavela sloot haar ogen. Voorlopig was het beter om binnenshuis te blijven. Maar wat dan... Ze kon zich toch niet haar hele leven in dit kamertje opsluiten! En Marwan... ze had het zo nodig om hem terug te zien.

'En?' Doris' gezicht vroeg om uitleg.

'Ik ben verliefd op Marwan, iemand van de 1080ers en...'

'Een Noord-Afrikaan?' onderbrak Doris haar verrast en ze klakte veelbetekend met haar tong.

'Ja. Daar is toch niets verkeerd mee', kaatste Mavela nijdig terug.

'Als X dat ontdekt...' ontweek Doris haar eigen mening.

'X heeft het ontdekt.'

Het gezicht van Doris vertrok in een grimas en ze floot zacht tussen haar tanden.

'Marwan en ik zagen elkaar soms in een leeg pand in de Gosseliesstraat...' begon Mavela aarzelend. Ze moest het aan iemand kwijt. Terwijl ze vertelde voelde ze de tranen komen. Ze vond het zo oneerlijk. En als een dijk die het eindelijk onder de druk van het water begeeft, huilde ze om haar ellende.

Doris trok Mavela's hoofd tegen haar schouder en liet haar geduldig huilen en praten.

‘Zie me nu janken’, zei ze met een geforceerde glimlach toen ze uitverteld was. Haar ogen brandden en haar wangen waren nat. Met de rug van haar hand veegde ze haar ogen droog. ‘Wat moet ik nu doen?’

‘Blijf maar bij mij’, zei Doris nog een keer. ‘Als je het niet erg vindt om op de bank te slapen.’

‘Natuurlijk niet’, zei Mavela en er volgde nog een laatste snik.

‘Heb je honger? Ik heb nog ergens een Mars liggen.’ Met de punt van haar topje droogde Doris Mavela’s wangen.

‘Nee’, zei Mavela. ‘Maar ik voel me wel ongelooflijk moe.’

‘Probeer maar wat te slapen.’ Doris leek zo zorgzaam als een moeder. Ze stond op. ‘Een extra deken heb ik niet, maar ik kan je wel mijn jas geven.’

‘Het is niet koud.’ Mavela draaide zich op haar rug. ‘Zou Don me nu met rust laten, denk je?’

‘Ik denk het wel’, zei Doris bemoedigend. ‘Je hebt je straf gehad.’ Ze knipte het licht uit en Mavela hoorde dat het bed kraakte.

‘Hij vindt wel seks bij een ander meisje’, wilde Doris nog kwijt. ‘Sorry’, liet ze er meteen op volgen. ‘Zo bedoelde ik het niet.’

‘Hij doet maar.’

Mavela keek in het duister. Waarom, X? Waarom? Hij was wel getekend als kindsoldaat, maar dat gaf hem toch niet het recht om met een vingerknip haar ziel te verwoesten?

‘Ik haat hem’, mompelde ze voor zich uit. ‘Ik maak hem kapot.’

‘X kapotmaken?’ klonk het vanuit het bed.

Doris heeft me gehoord, dacht Mavela.

‘Vergeet het, meisje. Probeer gewoon uit de buurt van The Black Bronx te blijven.’

En uit de buurt van de andere bendes, dacht Mavela. The Black Panthers zijn vast nog niet vergeten dat ik Angela naar de flat van X heb gelokt. Ze zuchtte.

Door een kier tussen de gordijnen zag Mavela dat het al een beetje licht werd. Ze deed haar ogen dicht en dacht aan Marwan.

Een mug danste om haar hoofd. Op goed geluk sloeg ze een paar keer wanhopig naar het insect, dat haar niet met rust liet. Ze haatte muggen. Ze werd gek als 's nachts een mug bloeddorstig om haar hoofd zoemde.

Mijn zweet lokt haar, dacht Mavela. Ze voelde zich weerloos, net zoals ze weerloos was in de Gosseliesstraat. Ze voelde een beetje jeuk op haar dij en kletste hopeloos te laat op haar bovenbeen. Een seconde later zoemde de mug weer nijdig om haar heen.

Haar oog viel op het gordijn dat even door de wind bewoog.

'Staat het raam open?' vroeg ze ongelovig.

'Op een kiertje', klonk het vanuit het bed. 'Het is hier zo klein en warm. Als ik niet wat lucht krijg, stik ik gewoon.'

'Maar je wordt dan wel door de muggen gestoken.'

'Muggen heb je altijd', zei Doris filosofisch. 'Die komen overal binnen. Af en toe spuit ik met een verdelger, maar een paar uur later zijn er andere. Het is een strijd die je nooit wint.'

De beltoon van het mobieltje klonk onverwacht luid en Mavela schrok overeind. De muggen waren in één klap vergeten. De display lichtte op. Ze graaide naar het mobieltje.

'Marwan?' vroeg ze ademloos.

'Was het leuk in de Gosseliesstraat?' vroeg een meisjesstem.

Malika! Mavela zou die stem nooit vergeten. Er klonk gelach. Toen werd het gesprek afgebroken.